

Núria Graham: «Hi ha un punt de misteri que ni tan sols jo entenc de mi mateixa»

Premi Enderrock 2018 de la crítica al millor disc en llengua no catalana

Núria Graham | Alba Yruela

Lluny queda ja la 'demo' de debut que va donar a conèixer **Núria Graham** i que va confirmar una competència precoç i singular a l'hora de compondre i cantar pop-rock de perfil clàssic. El present el protagonitza el flamant '*Bird Eyes*' (El Segell del Primavera), un treball que s'endinsa en un marc compositiu i interpretatiu propi i que es desplega sense reiteracions, alhora que flirteja amb mapes sònics moderns i inesperats que marquen les cançons amb rotunditat.

Ets la guanyadora del Premi Enderrock al millor disc en altres llengües. Com et senta el guardó?

Núria Graham: Estic molt contenta, perquè és el segon que guanyo i em fa molta il·lusió. Estic molt agraïda.

És el segon en la mateixa categoria. Creus que es convertirà en costum?

Per mi perfecte! Si me'ls voleu anar donant, són molt benvinguts.

La teva producció és tota en anglès, i en aquesta llengua cites Courtney Barnett o Kurt Vile com alguns dels grans referents. Què t'aporten?

N.G: Amb això dels referents sempre em quedo en blanc, però em sento molt identificada amb el

que fan ells dos ara mateix. Quant a influència en **Kurt Vile** fa molt que l'escolto i m'agrada molt com canta i escriu, m'agrada la gent personal. D'altra banda, puc escoltar qualsevol altra persona que no té res a veure amb el que faig, tot i que em sorprèn i em fa gràcia quan em citen com a influències gent amb qui musicalment no tinc res a veure, com **St. Vincent**. Però en el fons tot acaba influint.

És un disc que has treballat amb Joan Pons. Com ha estat produir-lo i gravar-lo amb ell?

N.G: Des del principi tenia la idea de gravar el disc de manera directa, que fos una cosa molt crua, sense gaires elements de producció. Volia una cosa molt simple sense haver de fer gaire més, i vaig pensar que si hi havia algú que ho entendria seria ell. A més des de sempre sóc molt fan d'**El Petit de Cal Eril**, té molta màgia i sabia que funcionaria. Vam fer un procés de *demos*, en el qual gravàvem un cop per setmana, i després ja ho vam enregistrar tot en directe. En Joan és molt organitzat i jo soc més caòtica, així que ha estat una manera interessant de treballar. Tots dos hem après molt.

T'ha sortit un disc cru i despulat, i has comentat alguna vegada que serveix en certa manera com el teu diari personal. És difícil mostrar-te tal com ets a través d'un disc?

N.G: És el gran *handicap*. Per mi fer música és la meua manera de viure, i per tant tota la meua vida personal l'aboco a això. Trobar l'equilibri és molt complicat, i per tant aquest disc és molt personal. És complicat però hi ha una part de misteri que fins i tot jo no entenc de mi mateixa. Però és una manera d'anar-me coneixent, els discos em serveixen d'autoajuda.

Dius que de vegades no entens les lletres que escrius fins que prenen sentit un temps després. Com treballes els escrits i la música?

N.G: Sempre he treballat molt amb l'escriptura automàtica, i en aquest disc també. No soc gens perfeccionista, així que tampoc em trenco gaire el cap per fer lletres, però per exemple ahir mateix em va passar una cosa curiosa. Vaig trobar un ordinador vell que tenia i vaig començar a mirar temes que havia escrit fa cinc o sis anys, i aleshores en vaig trobar un que parlava de la situació en què em trobo ara. Sembla que la Núria del passat i la del futur estiguin connectades. Escric coses sense saber què dic però auguro una mica cap on tiraré.

És la poesia automàtica el que et fa entrar en un univers més surrealista?

N.G: Sí, totalment. Últimament m'ha marcat molt la generació beat, he estat llegint molt a Ginsberg i tota aquesta onda. Realment llegir això t'obre a nous camins. A més, ara cada vegada més estic més enganxada a una compositora dels anys 70, l'**Annette Peacock**. M'agrada molt la manera que té de dir les lletres i m'ha influenciat bastant.

Ja no podem parlar de tu com a una promesa de futur, sinó que has arribat per quedar-te. Com has viscut el fet de convertir-te en una veu femenina rellevant dins el panorama?

N.G: Quan vaig començar era molt jove, i vulguis o no el fet d'entrar a l'escena sent jove al principi et dona una empenta, un valor afegit, perquè sorprèn que siguis una noia jove que fa cançons. Però sempre he intentat no pensar en aquesta etiqueta. Estic molt contenta, he col·laborat amb molta gent i he après molt. És molt interessant col·laborar amb els músics d'aquí.

Dius que no pares mai d'escriure cançons. El 2015 vas debutar amb *Bird Eyes* i fa just un any vas treure disc en directe. Tindrem novetats aviat?

N.G: Quan gravava el disc ja tenia temes nous, i no podia fer-los entrar tots, per tant ara estic pensant què fer. Ara evidentment no trauré un altre disc, però penso molt en aquesta clau i segur que aniran venint. Reivindico molt els discos, tot i la gent que pensa que això ja no funciona i que ara s'ha de treballar amb EP.

Quins plans tens per al 2018?

N.G: A partir de la presentació a Barcelona començaré a fer la gira, primer per l'estat espanyol i després a fora. Hi ha coses que no puc dir perquè no estan confirmades, però anirem fent i ens ve molt de gust continuar.